

Alonzo amžinoji šeima

Marisa Vidison

Bažnyčios žurnalai
(Paremta tikra istorija)

„Šventykla yra šventa vieta, kurioje esame užantspauduojami kartu“ (Children's Songbook, 95).

Velykos yra tinkamas metas galvoti apie Jėzų ir prisiminti Jo prisikėlimą, – sako sesuo Rochas. Ji laiko Jėzaus paveikslėlį. „Dėl Jo mirę žmonės gali vėl tapti gyvi.“

Kai pradinukų mokytoja tai ištarė, Alonzas pakėlė akis. *Ar tai reiškia, kad aš vėl juos pamatysiu?* – susimąstė Alonzas.

Mama mirė prieš daugelį metų. Alonzas gerai jos neprisiminė, bet jam patiko žiūrėti į jos nuotraukas. Vėliau tėtis taip pat mirė.

Alonzas gyveno su savo senele Abuela. Ji mokė jį apie savo bažnyčią, Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčią. Jis ruošėsi krikštytis ir būti patvirtintas kitais metais, kai bus tinkamo amžiaus.

Tada sesuo Rochas pakėlė balto pastato nuotrauką. „Kita nuostabi Jėzaus dovana yra šventyklos. Viena iš šių šventyklų yra čia, Čilėje.“

Alonzas pažvelgė į auksinę statulą ant to pastato viršaus. Pastatas buvo nuostabus! Jis ėmė galvoti, kas vyksta ten, viduje.

„Ar galėsiu vėl būti su mama ir tėčiu?“

Sesuo Rochas pasakė: „Šventykla yra vieta, kur šeimos amžiams užantspauduojamos kartu. Kai prisijungėme prie Bažnyčios, šioje šventykloje Santjage aš buvau užantspauduota su savo tėvais. Kadangi esame užantspauduoti, galėsiu būti su jais net po šio gyvenimo.“

Tai išgirdus, Alonzo širdis suvirpėjo. „O ar galiu aš būti užantspauduotas su savo tėvais? – paklausė jis. – Nors jie jau mirė.“

Sesuo Rochas linktelėjo. „Taip! Tai viena iš priežasčių, kodėl šventyklos tokios svarbios. Jos laimina visus mūsų šeimos narius, netgi jau mirusius.“

Visą likusią dienos dalį Alonzas toliau mąstė apie šventyklą. Jis paprašė Abuelos papasakoti jam daugiau. Ji papasakojo apie baltus drabužius, kuriuos žmonės dėvi šventyklose, ir apie gražius paveikslus ant sienų.

„Gražiausia ten, kur gali būti užantspauduotas su tėvais, – pasakė Abuela. – Paprašysime dviejų žmonių iš apylinkės, kad užantspaudavimo metu pastovėtų jų vietoje.“

„Ar galime vykti rytoj?“ – paklausė Alonzas. – Noriu amžinai būti su mama ir tėčiu!“

Abuela nusišypsojo. „Džiaugiuosi, kad nori ten vykti, – pasakė ji. – Bet artimiausia šventykla yra Konsepsjone. Mes neturime pakankamai pinigų autobuso bilietams.“

„Aš padėsiu sutaupyti pinigų kelionei!“ – sušuko Alonzas.

Nuo to laiko, kas kartą radęs monetą gatvėje ar, pasitaikius progai, kažkiek uždirbęs, Alonzas sumokėdavo dešimtinę, o likusius pinigus atiduodavo į jų kelionės į šventyklą fondą.

Po kelių taupymo mėnesių Alonzas ir Abuela galiausiai turėjo pakankamai pinigų kelionei į šventyklą. Jie paprašė, kad brolis ir sesuo Silvos keliautų drauge su jais. Atėjus kelionės dienai jie ilgai važiavo autobusu

į Konsepsjono miestą. Buvo jau beveik saulėlydis, kai Alonzas tolumoje pastebėjo kažką spindint auksu.

„Aš matau angelą Moronį!“ – sušuko Alonzas, rodydamas į statulą ant mėlyno šventyklos kupolo stogo.

Tą naktį jie praleido šalia šventyklos esančiame bute. Ryte Alonzas pirmą kartą įžengė į šventyklą. Viduje jis pamatė didelį Jėzaus paveikslą. Juodu su Abuela apsirėngė baltai. Jis jautėsi laimingas ir ramus.

Atėjus užantspaudavimo laikui, Alonzas įėjo į nuostabių kambarį su veidrodžiais ant sienų. Šventyklos tarnautojas parodė Alonzui, Abuelai ir Silvoms, kaip atsiklaupiti aplink ypatingą stalą, vadinamą altoriumi. Ant jo buvo uždėtas minkštas audinys.

Brolis ir sesuo Silvos ten buvo vietoj Alonzo mamos ir tėčio. Abuela buvo vietoj jo sesers, kuri mirė prieš gimstant Alonzui.

Užmerkęs akis Alonzas įsivaizdavo visą savo šeimą drauge.

„Laukiu nesulaukiu, kai vėl juos pamatysiu, – pagalvojo Alonzas. – Esu labai dėkingas, kad šeimos gali būti drauge amžinai!“ ●

